

Arrest

nr. 106 980 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE WULF loco advocaat R. VERHELST en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 september 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 december 2012 en op 14 januari 2013.

1.3. Op 20 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.
Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 18 juni 1989 in Shahr-i-Naw in Kabul stad. U bent Tadjiek van etnie en soennitisch moslim van religie. Achtereenvolgens woonde u in Shahr-i-Naw, Kart-i-Parwan en Khair Khana, steeds in Kabul.

Van augustus 2008 tot juli 2011 werkte u bij het bedrijf 'New Sun Star Logistics Co Ltd' (NSSL). Een bedrijf dat voor een groot deel de logistiek verzorgde van Amerikaanse bases. Dit deed u in de namiddag, want in de voormiddag studeerde u voor leraar Arabische literatuur aan de universiteit. Via de twee belangrijke bases 'Camp Egger' en 'Camp Phoenix' werden logistieke projecten toegekend aan een reeks Afghaanse bedrijven, o.a. NSSL. Wanneer NSSL een project kreeg toegewezen, coördineerde de project manager het project. De aankopen werden gedaan door het departement aankopen en de financiële kant werd opgevolgd door het departement financiën. U was project manager assistent. Uw taak bestond eruit toe te zien op de levering van goederen, te doen tekenen voor ontvangst en op te volgen indien er zich met de geleverde goederen of diensten problemen voordeden. Hiervoor moest u soms naar Amerikaanse bases. De meest recente opdrachten brachten u naar de bases 'New Kabul Compound' (NKC) en 'Camp Morehead, beiden in Kabul.

In het geval van NKC ging u normaal gezien steeds via de checkpoints de basis binnen en daar zag u uw contactpersoon, Mark Foster. Meestal werden de goederen net voorbij de ingang gelost en tekende men daar voor ontvangst. Soms, als er zich een probleem voordeed met wat geleverd was, ging u met Mark Foster naar de locatie ergens in het kamp. Uw contacten met 'Camp Morehead' verliepen langs dezelfde lijnen.

Tijdens uw middelbare schooltijd zat u tot de 12e graad samen met Ahmad Shah, een goede vriend. Op een bepaald moment dat schooljaar (2006-2007) verdween hij. U hoorde dat hij met zijn familie naar Pakistan was verhuisd. In december 2010 zag u hem voor het eerst terug op straat in Kabul. Jullie spraken even, u vertelde waar u werkte en gaf hem uw adres. In januari 2011 kwam hij bij u op bezoek. Hij vroeg u of u voor hem folders zou kunnen verspreiden onder de studenten. Toen u de folders bekeek, bleek het om pamfletten te gaan die opriepen tot de strijd tegen de overheid en tegen de buitenlandse troepen. Op de achterkant van de folders stond de islamitische geloofsbelijdenis. U weigerde door te zeggen dat u niets te maken had met die papieren en dat die niet overeen stemden met uw werk en uw studies. In maart datzelfde jaar kwam hij weer bij u op bezoek, dit keer met vier kompanen. Nu deed hij u een jobvoorstel. U zou met hen gaan werken op de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Hij zei dat u daarvoor geschikt was omdat u goed kon communiceren met de mensen daar aangezien u Dari, Pashtu, Arabisch en Engels beheerst. U zou met veel mensen en hun 'donors' kunnen spreken en door uw medewerking zouden ze beter jihad kunnen voeren en hun operaties kunnen uitbreiden. Bovendien zouden ze u meer betalen dan uw huidige werkgever. U weigerde opnieuw en zei dat u dat niet kon doen omdat u verantwoordelijkheden had t.a.v. uw familie. Hij werd boos en vertrok. Op 20 april 2011 bezocht Ahmad Shah u een laatste keer. Nu bedreigde hij u en zei dat als u opnieuw weigerde, uw leven en dat van uw familie in gevaar zouden zijn. U dreigde klacht te gaan neerleggen bij de politie waarop hij zei dat ook de vier mannen die er de vorige keer bij waren wisten waar u woonde en dat zij problemen zouden maken. Hierop vertrok hij.

Rond april-mei begon u dreigtelefoons te krijgen en die telefoons gingen door totdat u in september 2011 Afghanistan verliet. In het totaal kreeg u 50 tot 60 telefoons of meer. Telkens zei men u dat u moest stoppen met de Amerikanen te werken en moest samenwerken met "uw talibanbroeders van het islamitische emiraat". Vaak belde men u in verband met aanslagen die in Kabul plaats vonden en insinueerde men dat deze omwille van u waren gepleegd en dat u het doelwit was. Uiteindelijk besloot u ontslag te nemen bij NSSL. De dreigtelefoons gingen echter door. De laatste keer was nadat de Amerikaanse ambassade en gebouwen van ISAF onder vuur waren genomen vanuit een gebouw in aanbouw. U was toen in de buurt want u was juist op weg naar een sollicitatie. Het ging om een job als teamleider bij een samenwerkingsproject tussen de overheid en een zakenman rond een fabriek. Door dat incident mistte u echter uw afspraak. Twee dagen later belde men u en vroeg men of u nog leefde. Hierna besloot u Afghanistan op 20 september 2011 te verlaten. Van Kabul vloog u naar Dubai, dan naar een Europees land en van daar reisde u door naar België, waar u op 30 september 2011 asiel aanvraagde. Na uw vertrek kwamen mannen verscheidene keren naar uw huis om naar u te vragen. Gedurende enkele maanden kwamen ze één tot twee keer per week langs tot uw vader klacht ging indienen. Daarna hoorde hij niets meer van hen.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw taskara, rijbewijs, een felicitatiebrief in kader van uw studies, twee visitekaartjes, een aanbevelingsbrief van SGM Mark Foster, een aanbevelingsbrief van NSSL, een attest van een neergelegde klacht en twee projectvoorstellen voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. De oorzaak die u aanhaalde voor uw vlucht uit Afghanistan kan worden opgedeeld in twee problemen: uw aanvaring met uw vroegere schoolvriend Ahmad Shah enerzijds en de dreigtelefoons van de taliban anderzijds. Het eventuele verband tussen de twee staat niet vast. Immers, u hiernaar gepeild kunt u slechts stellen 'te denken' dat het een met het ander gelinkt is (zie gehoorverslag CGVS dd. 14-01-2013, p. 16). Beide problemen kunnen echter niet overtuigen en wel om de volgende redenen:

Het is onwaarschijnlijk dat Ahmad Shah u een werkaanbod zou hebben gedaan zoals u het beschreef. Tijdens uw gehoor op 3 december 2012 verklaarde u twee keer zelf dat Ahmad het over jihad had en op een vraag tot bevestiging antwoordde u affirmatief (CGVS dd. 03-12-2012, p. 19-20). Wat u in het kader van die jihad precies zou moeten doen kan u niet echt verduidelijken (zie CGVS dd. 14-01-2013, p. 16), maar u maakt wel duidelijk dat ze u daar zouden willen inzetten opdat u voor hen met verschillende mensen zou communiceren waaronder, zoals u expliciet vermeldt, hun 'donors' (zie CGVS dd. 14-01-2013, p. 14). U was hiervoor geschikt aangezien u Dari, Pashtu, Engels en Arabisch beheerste (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 16, 19 en CGVS dd. 14-01-2013, p. 14).

Het is ten eerste niet geloofwaardig dat ze zomaar zouden denken dat u hiermee akkoord zou kunnen gaan. Alleen al door het werk dat u deed, waarvan Ahmad Shah op de hoogte was omdat u het hem al tijdens jullie eerste ontmoeting had verteld (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 15), gaf u aan hun zaak niet te steunen. Bovendien had u al geweigerd te voldoen aan zijn eerste vraag (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 15-16, 19 en CGVS dd. 14-01-2013, p. 14). Het voorstel om anti-regeringsfolders te verspreiden kan als redelijk eenvoudig worden beschouwd. Het is dan ook vreemd dat ze, nadat u dat al weigerde, met een veel gewichtiger voorstel zouden komen, namelijk naar Pakistan gaan om de jihad te ondersteunen. Deze door u geschilderde gang van zaken ontbeert elke logica.

Ten tweede kan het helemaal niet overtuigen dat ze u hiermee zouden vertrouwen. De communicatie met buitenlanders en 'donors' achter de jihad is, dat spreekt voor zich, een van de gevoeligste kanten van de opstand in Afghanistan. Met uw werk en uw eerste weigering gaf u hen alle reden u niet in vertrouwen te nemen en uw verklaring dat ze u dan een dergelijke positie zouden willen toedichten kan dan ook, en zoals reeds werd opgemerkt, totaal niet overtuigen.

Zoals algemeen is geweten kunnen individuen die met de Afghaanse overheid of met buitenlanders samenwerken, geviseerd worden door de taliban. Daartegenover moet ten eerste echter geplaatst worden dat dit risico in Kabul veel lager ligt dan de meeste plaatsen in Afghanistan. Bovendien hangt de kans op bedreigingen sterk samen met of het een hoog of laag profiel is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan – Insurgent strategies-intimidation and targeted vilence against Afghans, p. 61, toegevoegd aan het administratief dossier).

Dan dient vermeld te worden dat de werkzaamheden die u schetste van een eerder laag profiel getuigen, een appreciatie die ook door uw advocaat werd bevestigd (zie CGVS dd. 14-01-2013, p. 18). Verscheidene factoren leiden tot die conclusie: het contact tussen de Amerikaanse bases en NSSL verliep in wezen niet via u. U had b.v. nooit contact via email of telefoon met hen (zie CGVS dd. 14-01-2013, p. 8). Dit ging via de project manager en indien nodig ging u dan ter plaatse. U ging enkel naar de bases wanneer er een levering werd gedaan zodat u hen kon doen tekenen voor ontvangst en eventueel wanneer er iets niet in orde was (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 6, 14 en CGVS dd. 14-01-2013, p. 2, 6). In die kampen ging u telkens om met één contactpersoon en met niemand anders. Vervolgens moest u alles rapporteren aan de project manager en het was ook hij die ter plaatse ging kijken voordat het project werd uitgevoerd (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 6 en CGVS dd. 14-01-2013, p. 2, 7-8). Ten slotte was u in de regel volstrekt niet betrokken bij de aankoop van de goederen, noch bij de betalingen en gebruikte u zelfs de databank van het bedrijf niet (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 6 en CGVS dd. 14-01-2013, p. 12).

Van belang in deze overweging zijn vanzelfsprekend uw bezoeken aan de Amerikaanse bases. De twee bases waar u volgens uw verklaringen het recentst mee werkte waren 'Camp Morehead' and 'NKC' (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 7-8). Over het aantal keer dat u in NKC was lopen uw verklaringen enigszins uiteen: in uw eerste gehoor zei u dat u "misschien meer dan tien keer" in NKC kwam gedurende drie jaar (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 7, 14), in uw tweede gehoor verklaarde u over het aantal keren dat u Mark Foster zag: "als we opdrachten hadden in NKC zag ik hem een à twee keer per week" (zie CGVS dd. 14-01-2013, p. 9), wat heel wat meer dan tien keer suggereert aangezien u verscheidene projecten in NKC had gedurende drie jaar die tot meerdere maanden konden duren (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 7; zie CGVS dd. 14-01-2013, p. 3-4).

Zowel in het geval van Camp Morehead als dat van NKC zijn uw beschrijvingen van wat u binnen zag eerder vaag (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 10-13, 21) zodat weinig geloof kan worden gehecht aan het regelmatige karakter van uw bezoeken aan die kampen. In het geval van NKC valt op dat u vlot en in redelijk detail zaken kan beschrijven die van de buitenkant zichtbaar zijn, zoals de locatie van de poort, de twee checkpoints en de wachttorens (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 11--13). Wanneer u echter wordt gevraagd naar de binnenkant, kan u enkel na veel aandringen zeggen dat er twee wegen of paden zijn, dat de gebouwen links liggen met tenten er tussenin en dat er veiligheidsmuren zijn (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 12-13). Nochtans verklaarde u dat u soms ook verder de basis zelf binnenging (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 14). Ook in het geval van 'Camp Morehead' kan u informatie geven over de locatie en de veiligheid rondom de basis, maar kan u niet in detail treden over de binnenkant van de Amerikaanse sectie (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 10-11, 21). Telkens wanneer u gevraagd wordt te beschrijven wat zich binnen in de kampen bevond, antwoordt u dat de contactpersoon u daar ontmoette en dat hij u dan vervolgens begeleidde, maar u kan amper spontaan iets zeggen over wat u dan aan de binnenkant zag (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 11-13, 21). Men kan er toch van uitgaan dat wanneer iemand Amerikaanse bases in Afghanistan bezoekt, hij dan, gegeven de veiligheidssituatie in het land, aandachtig zijn omgeving observeert. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zo regelmatig als u wil doen laten uitschijnen Amerikaanse bases zou bezoeken en die dan slechts zo oppervlakkig zou kunnen beschrijven.

Wat de bedreigingen die u vervolgens begon te krijgen betreft, die zijn volledig buiten proportie in vergelijking met het belang dat u voor de taliban zou kunnen hebben gehad en bovendien zijn ze niet logisch. U zei dat u in het totaal gedurende ongeveer vijf maanden, van 1 saur 1389 (21 april 2011) tot uw vertrek in september, vijftig tot zestig of meer dreig telefoons kreeg (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 1618 en CGVS dd. 14-01-2013, p. 15) waarin ze u vroegen te stoppen met uw werk en u anders met de dood bedreigden. Na uw vertrek kwamen ze gedurende enkele maanden één tot twee keer per week bij u thuis (zie CGVS dd. 14-01-2013, p. 17). Het kan niet overtuigen, en dat hoeft geen betoog, dat de taliban zich zoveel moeite zouden getroosten en dan zelfs nog de inspanning zouden doen om hun oproepen te coördineren met grootschalige acties in Kabul-stad (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 16-17 en CGVS dd. 14-01-2013, p. 15-16). Het is ook opmerkelijk dat ze ondanks hun tientallen waarschuwingen die u allemaal in de wind sloeg nooit tot actie zijn overgegaan tegen u hoewel ze u wisten wonen aangezien ze na uw vertrek bij uw vader langs gingen (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 18 en CGVS dd. 14-01-2013, p. 17). Het is evenzeer opmerkelijk dat de dreig telefoons tot september 2011 bleven doorgaan, na uw ontslag dat u, volgens de aanbevelingsbrief van NSSL die u voorlegde, in juli 2011 nam (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 17). Ze gingen zelfs nog langer bij u thuis langs. In de dreig telefoons werd nochtans niet aangegeven dat men iets anders van u wilde dan dat u met uw werk stopte, een gegeven dat u zelf ook beaamde (zie CGVS dd. 14-01-2013, p. 15-16). Ook aan dit deel van de door u geschetste problemen kan dus geen geloof gehecht worden.

Zowel bij de kwestie van uw bezoeken aan deze kampen als bij het overdreven karakter van de bedreigingen die u ondervond, geeft u de indruk uw profiel te willen uitvergroten. Dat u omwille van uw werk bij NSSL een concreet risico zou lopen kon u dan ook niet aannemelijk maken.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door uw eigen handelen: u gaf niet aan tijdens de circa vijf maanden dat u dreig telefoons kreeg te zijn ondergedoken en u bleef op uw eigen adres wonen (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 3, 5, 17). Ook zocht u, na uw ontslag bij NSSL in juli 2011, een nieuwe job. Iemand die u kende had u erop gewezen dat er een job was bij de overheid. Meer bepaald was het een gezamenlijk project van de overheid met een zakenman (zie CGVS dd. 03-12-2012, p. 17-18). Een betrekking gelinkt aan de overheid is evenzeer een betrekking die door de taliban slecht aanzien wordt (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan – Insurgent strategies-intimidation and targeted violence against Afghans, p. 49). Dit is vanzelfsprekend niet het gedrag van iemand die

een concrete reden heeft om te vrezen voor zijn leven o.w.v. zijn voorgaande professionele activiteiten en verder leven in Afghanistan onmogelijk acht.

Uit bovenstaande observaties blijkt duidelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering omwille van uw job problemen te hebben ervaren.

Het attest van de klacht die uw vader indiende heeft slechts bewijswaarde in zover het kadert in een logisch en coherent verhaal, wat hier niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. De overige documenten die u voorlegde ondersteunen uw identiteit en uw werk, beiden zaken die op zich door het CGVS niet in vraag worden gesteld.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Schending van art. 48/3 Vreemdelingenwet. In haar weigeringsbeslissing maakt het CGVS een artificiële opdeling van de problemen waarmee verzoeker geconfronteerd werd. Het CGVS meent dat de asielaanvraag moet worden beoordeeld op enerzijds de onvrede van de Taliban met het werk dat verzoeker deed en anderzijds de aanvaring met de oude schoolvriend. Vanzelfsprekend moet de problematiek van verzoeker als één geheel behandeld worden en niet opgesplitst. Door deze ten onrechte als aparte problemen te behandelen, volgt dat ook het afwegen van de feiten tegen deze twee "onderscheiden" problemen slechts binnen het kader van het ene dan wel het andere probleem worden bekeken. Vanzelfsprekend is echter het geheel met elkaar verbonden, zodat het CGVS door deze opsplitsing ten onrechte tot het besluit kan komen dat de problemen van verzoeker niet van die aard zijn dat zij een erkenning als vluchteling in de zin van het verdrag van Genève rechtvaardigen.

Samengevat kan worden gesteld dat de beslissing van het CGVS op de volgende motieven is gebaseerd:

Het CGVS acht het niet geloofwaardig dat de organisatie van de heer Shah zou verwachten dat verzoeker zou instemmen met het jobaanbod, nog minder zij aan verzoeker de communicatie met buitenlanders en donors achter de Jihad zouden toevertrouwen; - Het feit dat door het eerder lage profiel van verzoeker binnen het bedrijf zijn risico op bedreigingen van de Taliban beperkt zou zijn; - Beweerde tegenstrijdigheden omtrent de verklaringen van de bezochte militaire kampen; - Het feit dat naar de appreciatie van het CGVS een te vage beschrijving van Camp Morehead en NKC werd geboden; - Het feit dat de bedreigingen die verzoeker kreeg buiten proportie waren met het belang dat verzoeker voor de Taliban zou hebben gehad.

Verzoeker zal hieronder ingaan op de verschillende beweringen van het CGVS, waarbij zal worden aangetoond dat de overwegingen onterecht zijn.

Preliminare opmerkingen

Vooraleer verder in te gaan op de bovenstaande argumentatie van het CGVS om tot de weigeringsbeslissing voor verzoeker te komen, maakt verzoeker enkele belangrijke opmerkingen. Er stelt zich een belangrijk probleem met de correctheid van de weergave van het eerste verhoor van verzoeker. Ten eerste moet er op worden gewezen dat de taal van de procedure van verzoeker Nederlands is en ook de ambtenaar die het CGVS tijdens de beide verhoren vertegenwoordigde Nederlandstalig is. Toch werd tijdens het eerste verhoor (dd. 3 december 2012) vertaald vanuit het Dari naar het Engels. Hoewel de ambtenaar van het CGVS de Engelse taal op een gebruikelijk niveau voor een Nederlandstalige belg beheerst, diende de vertaling van de tolk vanuit het Engels nog wel voor een tweede maal vertaald te worden door de ambtenaar naar het Nederlands. Door de vertaling Dari-Engels, Engels- Nederlands gingen onvermijdelijk gevoeligheden in de uitdrukkingen en verklaringen van verzoeker in het Dari verloren na de dubbele vertaling. Nochtans moet worden vastgesteld dat net deze

gevoeligheden en interpretatieverschillen mee aanleiding hebben gegeven aan de door het CGVS genomen beslissing. Daarnaast en nog belangrijker moeten ernstige vragen worden gesteld bij de rol van de tolk zelf gedurende het eerste interview. Nu verzoeker de Engelse taal machtig is, kon hij op herhaaldelijke tijdstippen vaststellen dat de tolk zijn verklaringen geenszins letterlijk en zelfs niet correct vertaalde! (cf. o.m. verhoorverslag CGVS 3/12/2012 pg 4, 15 en 22-23) Er is in totaal zeker sprake van een zestal fouten in de vertaling die verzoeker heeft kunnen vaststellen gedurende het verhoor. Mogelijk zijn er naast deze opgemerkte vertaalfouten nog bijkomende fouten die aan de aandacht van verzoeker zijn ontsnapt. Ook trad de tolk volstrekt buiten haar rol door zich niet te beperken tot haar vertaalopdracht, doch ook door namens en voor rekening van verzoeker zaken te verklaren. Zo o.m. verhoorverslag CGVS 3/12/2012 pg 11, waar de tolk een verklaring geeft over "Makroyan Blokken" en haar uiteenzetting afsluit met de melding "maar deze blokken waren kleiner". Uiteraard is het niet aan de tolk verklaringen af te leggen over de grootte van gebouwen, die zij zelf niet heeft gezien. De tolk heeft zich tenslotte niet beperkt tot op eigen initiatief namens verzoeker zaken te verklaren. Ook heeft zij in de plaats van verzoeker ongevraagd de pen gehanteerd wanneer hem gevraagd werd een plan van New Kabul Compound te tekenen (cf. verhoorverslag CGVS 3/12/2012 pg 22). Na deze aanpassingen aan de tekening door de tolk inconsistenties van verzoeker vaststellen tussen zijn verklaringen en de schets van de basis is vanzelfsprekend niet overtuigend. De ambtenaar van het CGVS heeft van dit feit dat de tolk tekende echter - bewust? - geen melding gemaakt in het verhoorverslag zelf en dit enkel op het einde van het verhoor vermeld bij de opmerkingen van de raadsman van verzoeker. Vanzelfsprekend zijn deze observaties uiterst relevant wanneer het CGVS de motivering van haar beslissing aanvat door te stellen: "Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt". Het verhoorverslag van 3 december 2012 geeft immers niet op correcte wijze de verklaringen van verzoeker weer, zodat deze niet tegen verzoeker gebruikt kunnen worden. Wanneer het CGVS gedurende het tweede verhoor wijst op beweerdelijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker met het eerste verhoor, zijn deze eveneens het gevolg van de inaccurate weergave van de feiten en verklaringen van verzoeker tijdens het eerste verhoor. Het CGVS gaat daarnaast in haar beslissing uit van een aantal veronderstellingen en feiten, die manifest in strijd zijn met hetgeen uit de verhoorverslagen blijkt. Zo stelt het CVGS in haar feitenrelaas o.m. "Soms, als er zich een probleem voordeed met wat geleverd was, ging u met Mark Foster naar de locatie ergens in het kamp" (beslissing CGVS pg 1). Integendeel stelt het verhoorverslag van 3/12/2012 hieromtrent: "Wat was er in het gebouw? We hadden geen toestemming om in de basis te gaan. Zelfs als Mark Foster niet had gewild, hadden we niet voorbij het tweede checkpoint kunnen komen" Samengevat blijkt voorafgaand dat de weergave van het verhoor van verzoeker dd. 3/12/2012 niet in overeenstemming is met de werkelijke verklaringen van verzoeker, en dat het CGVS daarenboven in haar beslissing vermeldingen maakt die letterlijk haaks staan op hetgeen uit de verhoorverslagen blijkt.

Tewerkstelling voor A. Shah.

Het CGVS houdt voor dat het niet geloofwaardig is dat de heer SHAH verzoeker zou vragen mee te komen werken voor diens organisatie. Enerzijds omdat verwacht moest worden dat verzoeker o.w.v. zijn persoonlijke denkbeelden niet geneigd zou zijn mee te werken, anderzijds omdat de aan verzoeker toe te vertrouwen taken "te gevoelig" zouden zijn voor een neofiet in de organisatie. Verzoeker herinnert er aan dat de heer SHAH gedurende zijn secundaire schooltijd werkelijk zijn allerbeste vriend was. Het CGVS houdt volstrekt geen rekening met deze persoonlijke relatie, dewelke zeker meegespeeld heeft in de overtuiging van de heer SHAH om verzoeker te kunnen overtuigen om voor diens organisatie te komen werken. Daarenboven heeft de gezamenlijke geschiedenis van verzoeker en de heer SHAH vanzelfsprekend ook tot gevolg dat de heer SHAH een groot vertrouwen had in de persoon van verzoeker, zodat het geenszins ongeloofwaardig is dat hij hem zou belasten met gevoelige informatie. Nu verzoeker en de heer SHAH een gezamenlijke geschiedenis van vele jaren hebben, is het tenslotte geenszins ongeloofwaardig dat de heer SHAH ook vanuit persoonlijk-emotionele overwegingen had gehoopt om verzoeker voor zijn zaak te winnen. Het zal voor de heer SHAH vanzelfsprekend een aangename gedachte geweest zijn om de jihad samen met zijn oude schoolvriend van jaren te kunnen verderzetten. Deze en andere beweegredenen die voortkomen uit de persoonlijke relatie met de heer SHAH hebben zeker meegespeeld in de volharding van de heer SHAH om verzoeker te overtuigen, doch hiermee houdt het CGVS niet in het minst rekening. Verder is het profiel van verzoeker als universitair geschoolde met kennis van het Arabisch, Engels, Dari en Pashtou voor de organisatie van de heer SHAH erg interessant. Dat zij verwachtten dat verzoeker hiermee zou instemming is geenszins ongeloofwaardig. Hoewel zij onderling wel over jihad spraken, werd aan verzoeker aanvankelijk immers niet expliciet gemeld voor welke organisatie hij zou worden ingezet. Gelukkig was verzoeker zelf alert en verstandig genoeg om hier achterdochtig over te blijven. Zo hij deze alertheid niet had gehad, had ingestemd met het voorstel om in de grensstreek te gaan werken om meer te verdienen en uiteindelijk in

afgelegen verbied terecht was gekomen, was ontvluchten immers minder evident geworden. Het risico voor omgang met gevoelige informatie was derhalve in elk geval beperkt. Tegen de denkbeelden ingaan van de Taliban eens men binnen hun organisatie en in hun "sphere of influence" valt waarbij men constant in hun middens verblijft is daarenboven uiteraard ondenkbaar. Het uitoefenen van voldoende druk was om de stap te zetten kan derhalve genoeg zijn om een interessante persoon voor de organisatie te winnen, zelfs als deze niet onmiddellijk de denkbeelden van de Taliban deelt. Daarenboven blijkt dat de Taliban er een ruim arsenaal aan intimiderende technieken op nahoudt, waarbij zij er niet voor terugschrikken om levens te nemen (zie EASO, Country of Origin Information Report - Afghanistan - Insurgent Strategies - Intimidation and target violence against Afghans, Titel 1.1 Violent intimidation campaign by insurgent). Hoewel het geweld en de intimidatie van de Taliban in hoofdde gericht is op personen die hun denkbeelden niet delen, overheidsmedewerkers en regeringsfunctionarissen, personen die samenwerken met buitenlandse troepen etc., staat niets eraan in de weg dat zij deze zelfde technieken toepassen om individuen die voor hen interessant zijn d.m.v. dwang, angst en intimidatie bij hen gedwongen in te lijven. Uit het hele feitenrelaas blijkt dat het exact deze tactiek is die men bij verzoeker heeft willen toepassen. Door hem herhaaldelijk te contacteren wanneer er in zijn nabijheid aanslagen en incidenten gebeurden met insinuaties dat hij het doelwit was, heeft men in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor zijn leven doen ontstaan wanneer hij niet zou instemmen met het samenwerken met de "Talibanbroeders van het Islamitische Emirataat". Van een beweging die er niet voor terugschrikt te moorden om haar doelstellingen te bereiken, en aangeeft dat verzoeker een doelwit is, kan uiteraard verwacht worden dat zij effectief de volgende stap zetten en verzoeker individueel als doelwit viseren. Tenslotte is het geenszins onwaarschijnlijk dat verzoeker inderdaad het doelwit was van bepaalde aanvallen. Zo blijkt dat er op slechts vijf meter van zijn eigen kantoorgebouw een zelfmoordaanslag werd gepleegd (CGVS 3 december 2012, p. 17), waarbij verzoeker na afloop van deze aanval gecontacteerd werd om te verifiëren of hij nog leefde.

Risicoprofiel van verzoeker t.o.v. beweerde disproportionele reactie Taliban.

Het CGVS wijst er op dat het risico om door de Taliban gevisieerd te worden door met buitenlanders samen te werken in Kaboul lager ligt dan in andere streken van Afghanistan. Daarenboven hangt de kans op bedreiging rechtstreeks samen met het feit of de betrokkene een hoog dan wel een laag profiel heeft. Het CGVS baseert zich daarvoor op het EASO Country of Origin Information Report van Afghanistan. Waarmee het Commissariaat in haar overweging geen rekening houdt, is het feit dat verzoeker zeer vaak de Amerikaanse basissen diende te bezoeken uit hoofde van zijn functie, zodat zeer visibel was dat hij met deze organisatie samenwerkte. Door de frequente bezoeken van verzoeker aan de militaire basissen, is de onterechte veronderstelling in hoofde van de Afghaanse opstandelingen dat verzoeker kennis heeft van de interne informatie van de Amerikaanse basissen geenszins onlogisch. Anderzijds hebben personen die in de organisatie werkelijk een hoog profiel hebben, persoonlijke lijfwachten, net o.w.v. het risico van aanslagen door de Taliban. Voor een persoon die visibel samenwerkt met de buitenlandse troepen, geen persoonlijke lijfwachten heeft en door zijn regelmatige bezoeken aan de Amerikaanse kampen een belangrijke link vormt tussen zijn organisatie en de kampen, is verzoeker wel degelijk een interessant en eenvoudiger doelwit. Daarenboven zijn de Talibanstrijders uiteraard niet betrokken bij de interne organisatie van het bedrijf van verzoeker, zodat deze geen volledig zicht hebben op de interne hiërarchie. Van een persoon die meermaals per week (CGVS 3 december 2012, p. 6, 13; CGVS 14 januari 2013, p. 9) de militaire kampen bezoekt kan derhalve gemakkelijk de indruk ontstaan dat zijn profiel belangrijker is voor de organisatie dan ze in werkelijkheid is. Van enige tegenstrijdigheid omtrent het aantal bezoeken aan de Amerikaanse kampen is, spijs hetgeen CGVS voorhoudt, in de verklaringen van verzoeker geenszins sprake. Slechts één maal vermeldt verzoeker ongeveer tien keer in kamp NKC geweest te zijn, doch dit was een antwoord in het kader van de discussie omtrent het al dan niet voorbij het tweede checkpoint van dit kamp gaan. Dus een antwoord op de vraag of hoe vaak hij in het kamp zelf geweest was. Zoals verzoeker gedurende zijn ondervraging duidelijk stelt, werd hij in het merendeel van de gevallen opgewacht aan het checkpoint door Sergeant FOSTER, zodat er geen nood was voor verzoeker om het kamp zelf te betreden.

Te vage omschrijving naar appreciatie van het CGVS.

Het CGVS stelt dat verzoeker eerder vaag blijft in zijn omschrijving van de Amerikaanse basissen. Nochtans slaagt verzoeker er in om erg accuraat zowel de buiten- als binnenzijde van zowel kamp Morehead als NKC te beschrijven (CGVS 3 december 2012, p. 10 t/m 13). Het CGVS verwijt verzoeker in het bijzonder te algemeen te blijven over de interne beschrijving van de kampen. Doch wanneer verzoeker de kampen aan het beschrijven is, stelt de ambtenaar van het CGVS bijkomende vragen die het gesprek wegleiden van de beschrijving van het kamp (CGVS 3 december 2012, p. 10-11) zodat hij niet volledig kan antwoorden. Vanzelfsprekend kan dit aan verzoeker niet verweten worden. N.a.v. het

eerste interview en de doorgedreven ondervraging omtrent de kampen, heeft verzoeker na afloop van het interview voor zichzelf de geheugenoefening gedaan om een en ander terug op te roepen. Gedurende het opvolginterview werd hiernaar evenwel niet meer verwezen. Daarenboven was het op het ogenblik dat de vragen omtrent het uitzicht van de kampen werd gesteld inmiddels duidelijk voor verzoeker dat de tolk fouten in haar vertaling maakte. Hij besloot daarom beperkt te blijven in zijn antwoorden teneinde te vermijden dat de tolk omtrent deze belangrijke informatie foute gegevens zou overbrengen. Tenslotte is het ook zo dat de Amerikaanse basissen vanuit veiligheidsoverwegingen op regelmatige tijdstippen wijzigingen ondergingen (CGVS 3 december 2012, p. 13). Dit samen met het feit dat verzoeker slechts sporadisch werkelijk in de kampen zélf (dus voorbij de inkomzone en checkpoints) binnenkwam, en rekening houdende met het gegeven dat de ondervraging bijna twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan plaatsvond, is het logischerwijze moeilijk om nog een accurate beschrijving te geven van de binnenkant van deze kampen. Verzoeker merkt ook nog op dat de interne beschrijving van een gebouw uiteraard ook erg beperkt is in zijn mogelijkheden. Een kantoor blijft uiteraard (maar) een kantoor met bureaustoelen, tafels, kasten....Er kan echter besloten worden door er op te wijzen dat de volledige discussie omtrent de beschrijving van de binnenkant van de kampen in elk geval niet in de weg kan staan aan de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker wijst er namelijk op dat het CGVS zichzelf tegenspreekt in haar appreciatie omtrent de gegevens van de Amerikaanse kampen en het feit dat verzoeker niet geloofwaardig is in zijn verklaringen. Enerzijds worden de verklaringen van verzoeker als "te vaag" omschreven en wordt dit aangewend om te stellen dat zijn gegronde vrees niet geloofwaardig is, terwijl anderzijds het CGVS haar motivering omtrent het vluchtelingenstatuut afsluit stellende: "De overige documenten die u voorlegde ondersteunen uw identiteit en uw werk, beide zaken die op zich door het CGVS niet in vraag worden gesteld" Deze tegenstrijdigheid in de logica van het CGVS is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Immers, wanneer het werk van verzoeker door het CGVS niet in vraag wordt gesteld en het bezoeken van de kampen deel uitmaakte van het werk van verzoeker, is het vanzelfsprekend ook zonder verder belang hoe accuraat de beschrijving van de kampen is. Men gaat er immers van uit dat verzoeker zijn werk deed en de kampen aldus inderdaad bezocht.

Veronderstelde tegenstrijdigheden.

Het CGVS wijst er nog op dat het tegenstrijdig is met de verklaringen van verzoeker dat hij vreest voor zijn leven, doch wel een nieuwe betrekking zoekt waarbij hij dient samen te werken met de overheid, terwijl ook algemeen geweten is dat, net zoals aannemers die voor de Amerikaanse troepen werken, ook overheidsfunctionarissen gevisieerd worden door de Taliban. Verzoeker dient het CGVS hier te corrigeren. Verzoeker zou immers nooit voor de overheid gaan werken. Dit betrof een privaat project, waarbij een zakenman een fabriek wenste op te richten. Voor het oprichten van deze fabriek diende de nodige vergunningen etc. te worden aangevraagd. Vanuit zijn ervaring in zijn vorige betrekking, had verzoeker hiervoor nuttige achtergrond. Ook was de overheid eigenaar van de grond waarop het fabriek zou worden geplaatst, zodat de grond aan de zakenman werd geleased. Buiten deze feiten was er geen verdere link met de overheid. Het is dan ook een verkeerde voorstelling van de feiten om aan te nemen dat verzoeker als "ambtenaar" of als "samenwerkend met de overheid" zou worden aanzien.

Besluit.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker wel degelijk aanzien moet worden als een vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Verzoeker is een Afghaanse jongeman die o.w.v. zijn sociale groep, een hoger opgeleide die samenwerkt met de buitenlandse troepen en gekant is tegen de denkbeelden van de Taliban, die daardoor een persoonlijk (dreigtelefoon) een reëel (aanslagen) risico op vervolging loopt. Tenslotte is het voor verzoeker onmogelijk om de hulp van de overheid in te roepen, gelet op het feit dat de heer SHAH en diens kompanen weten waar hij en zijn familie wonen en dreigingen t.a.v. de familieleden van verzoeker hebben geuit wanneer deze laatste de overheid zou inschakelen. Het niet erkennen van zijn status als vluchteling is derhalve een schending van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

De beslissing om de subsidiaire beschermingsstatus niet aan verzoeker toe te kennen wordt door het CGVS gemotiveerd als volgt: (...). De informatie uit deze verslagen blijkt evenwel niet accuraat te zijn. Op een periode van nauwelijks tweeënhalve maand was verzoeker minstens op vier verschillende ogenblikken van zeer nabij getuige van dodelijk geweld. In de hypothese dat dit geweld niet (zoals tijdens de dreigtelefoons aangegeven werd) tegen hem persoonlijk gericht was, is alleszins duidelijk dat verzoeker wel degelijk het risico liep om tijdens deze incidenten gewond of gedood te geraken. Wanneer iemand op een periode van tweeënhalve maand praktisch elke twee weken een reëel risico loopt om bij willekeurig geweld het leven te laten, kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij niet in aanmerking komt

voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS maakt derhalve ten onrechte de beoordeling dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.”

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- Gehoorverslag CGVS van 3 december 2012
- Gehoorverslag CGVS van 14 januari 2012
- Briefingsdocumenten CGVS

Alle voornoemde documenten bevinden zich reeds in het administratief dossier.

Ter terechtzitting legde verzoeker een UBS-stick neer met informatie omtrent de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad Kabul.

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.5. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen, onder andere, om reden dat: (i) het onwaarschijnlijk is dat A.S. hem het werkaanbod zou hebben gedaan zoals hij het beschreef, (ii) zijn verklaringen dienaangaande niet

logisch zijn en evenmin overtuigen, (iii) uit informatie blijkt dat het risico voor individuen die met de Afghaanse overheid of met buitenlanders samenwerken, om door de Taliban te worden gevisieerd in Kabul veel lager ligt dan in de meeste andere plaatsen in Afghanistan, en de kans op bedreigingen sterk samenhangt met het al dan niet hebben van een hoog profiel, (iv) de werkzaamheden die verzoeker schetste van een eerder laag profiel getuigen, een appreciatie die ook door zijn advocaat wordt bevestigd, (v) de telefonische bedreigingen die hij kreeg volledig buiten proportie zijn in vergelijking met het belang dat hij voor de Taliban zou kunnen hebben gehad, en niet logisch zijn, (vi) hij de indruk geeft zijn profiel te willen vergroten, doch niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn werk bij NSSL een concreet risico liep, (vii) zijn handelen tijdens de periode van de dreig telefoons niet het gedrag is van iemand die een concrete reden heeft om te vrezen voor zijn leven omwille van zijn voorgaande professionele activiteiten en verder leven in Afghanistan onmogelijk acht, (viii) aan zijn bewering omwille van zijn job problemen te hebben ervaren, om voorgaande redenen, geen geloof kan worden gehecht, (ix) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en (xii) de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.6. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Zijn problemen begonnen met doodsbedreigingen door A. S., een oude schoolvriend van hem die na hun schoolperiode klaarblijkelijk tot de Taliban toetrad, omdat hij weigert/weigerde in te gaan op diens voorstel om samen te werken (aan de Jihad) op de grens tussen Afghanistan en Pakistan. Nadien, ongeveer een tien à vijftien dagen na het laatste bezoek van A.S., kreeg hij tientallen dreig telefoons waarin men hem aanmaande te stoppen met zijn werkzaamheden voor de Amerikanen. Zelfs toen hij stopte met dat werk bleef hij telefonisch bedreigingen ontvangen waarin men insinueerde dat hij het doelwit was van verschillende aanslagen in Kabul. Na een aanslag op de Amerikaanse ambassade en gebouwen van ISAF waar hij net in de buurt was en een telefoontje twee dagen later waarin men hem vroeg of hij nog steeds leefde, besloot verzoeker zijn land op 20 september 2011 te verlaten. Zijn vader kreeg nadien, wanneer hij al was gevlucht, herhaaldelijk het bezoek van mannen die naar hem op zoek waren/zijn (vragenlijst CGVS, p. 3, gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 15-23 en gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 14-19). Verzoeker is niet zeker, doch vermoedt dat er een verband is tussen A. S. en de vele dreig telefoontjes (gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 16).

2.7. De Raad acht, net als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de door verzoeker geschetste handelwijze van de Taliban niet geloofwaardig. Het is immers allerm minst aannemelijk of logisch dat de Taliban hem in een periode van ongeveer een vijftal maanden liefst vijftig tot zestig keer of zelfs nog meer telefonisch zou hebben bedreigd (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 18 en gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p.15), maar zij hem al die tijd niet fysiek bedreigden en opzochten, terwijl ze hem nochtans perfect wisten wonen, zo blijkt uit het feit dat zij na verzoekers vertrek meermaals zijn vader gingen opzoeken bij hem thuis om vragen te stellen over verzoeker en zijn verblijfplaats (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 18 en gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 17). Indien verzoeker voor hen, zo beweert hij, maar maakt hij geenszins aannemelijk, daadwerkelijk een hoog profiel zou zijn (geweest), komt een dergelijke beweerde aanpak van de Taliban, geenszins logisch over. Zeker nu de Taliban, zo omschrijft verzoeker hen thans in zijn verzoekschrift, *“een beweging”* is *“die er niet voor terugschrikt te moorden om haar doelstellingen te bereiken”*, is het allerm minst aannemelijk dat zij na de tientallen telefoontjes die hij volledig in de wind sloeg door in eerste instantie gewoon zijn werkzaamheden voor de Amerikanen verder te blijven uitoefenen, geen daden bij hun woorden voegden, maar hem al die tijd gewoon verder louter verbaal via de telefoon bedreigden. Dat zij talrijke aanslagen op verschillende plaatsen in Kabul zouden plegen om hem te doden, minstens te raken, terwijl ze hem perfect wisten wonen en hem thuis dus, aangezien hij er al die tijd gewoon bleef wonen, gemakkelijk konden treffen, getuigt eerder van een allerm minst logische en zeer inefficiënte aanpak van de Taliban. Het is tevens zeer opmerkelijk, en aan zijn verklaringen dienaangaande kan dan ook geen geloof worden gehecht, dat zij pas nadat hij Afghanistan al had verlaten voor het eerst bij hem thuis zouden zijn langs gekomen en dit beweerdelijk opeens gedurende een paar maanden minstens twee keer per week (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 18 en gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 17). Nadat zijn vader de talrijke bezoeken van de Taliban bij de politie en de veiligheidsdiensten aankaatte, zouden zij, zo verklaarde verzoeker, niet meer langs zijn geweest en lieten ze niets meer van zich horen (gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 17). Echter, dat de Taliban, die, zo stelt hij thans in zijn verzoekschrift, *“er niet voor terugschrikken om levens te nemen”*, na de beweerde talrijke vergeefse pogingen om verzoeker te raken, zich door de klacht van verzoekers vader zo makkelijk zouden hebben laten afschrikken, is allerm minst geloofwaardig of aannemelijk aangezien ze eerder in het verleden, zo verklaarde verzoeker meermaals aan de commissaris-generaal, verzoeker er uitdrukkelijk op hadden gewezen dat indien men hen bij de politie

zou aangeven, hun familie het zwaar te verduren zou krijgen en mogelijks met de dood zou moeten ontgelden (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 16 en gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 15). Dat zij het er dan ineens zo bij zouden gelaten hebben, na eerder gedurende zovele maanden verzoeker intensief te hebben viseerd, bedreigd en getracht te doden, zelfs nadat deze was gestopt met zijn werk voor de Amerikanen, wat blijkens zijn verklaringen nochtans de enige eis was van de talrijke dreigtelefoons (gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 15), is geenszins aannemelijk of logisch. Verzoeker heeft overigens bevreemdend genoeg geheel het gissen naar de reden waarom men hem telefonisch nog bleef bedreigen nadat hij al was gestopt met zijn werk bij NSSL. Hij denkt dat het misschien te maken kan hebben met zijn weigering ten aanzien van A.S. om met hem samen te werken, doch is hier totaal niet zeker van (*Ibid.*, p. 15). Aan de door verzoeker geschetste *modus operandi* van de Taliban kan hoe dan om voorgaande redenen geen geloof worden gehecht. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas komt hierdoor ernstig op de helling te staan.

Ook betreffende de handelwijze van A.S. en de ernst van diens dreigement rijzen ernstige vragen. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat A.S., een goeie vriend die verzoeker kende door samen school te lopen, na een jarenlang verblijf in Pakistan, verzoeker terugzag bij zijn terugkomst naar Kabul in december 2010, waarop verzoeker deze persoon zijn thuisadres gaf. Voornoemde vriend zou in januari 2011 (precies na een maand) op bezoek zijn gekomen bij verzoeker en hem gevraagd hebben folders te verspreiden onder de studenten, wat verzoeker weigerde. In maart 2011 (1,5 à 2 maanden later) kwam A.S. opnieuw op bezoek bij verzoeker samen met vier andere personen en deed verzoeker een jobvoorstel om te gaan werken op de grens tussen Pakistan en Afghanistan daar ze door verzoekers medewerking, gelet op zijn profiel, beter jihad zouden kunnen voeren en hun operaties zouden kunnen uitbreiden. A.S. wou verzoeker overtuigen met het argument dat hij meer zou verdienen, maar verzoeker weigerde en zei dat hij verantwoordelijkheden had ten aanzien van zijn familie. Op 20 april 2011 (de dag nadat verzoeker afstudeerde) bezocht A.S. verzoeker een laatste keer waarbij hij verzoeker bedreigde, hem opnieuw vroeg naar Pakistan te gaan en zei dat als hij opnieuw weigerde, zijn leven en dat van zijn familie in gevaar zou zijn. Verzoeker dreigde klacht neer te leggen bij de politie waarop A.S. zei dat ook de vier personen die de vorige keer bij het bezoek aanwezig waren hem en zijn familie wisten wonen en zij problemen zouden maken (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 15-17 en 19, gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 14-15). Na dit laatste bezoek op 20 april 2011 heeft verzoeker, volgens zijn eigen verklaringen, niets meer gehoord van A.S. en hij kwam niet meer naar zijn huis (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 16-18, gehoorverslag 14 januari 2013, p. 16). Verzoeker weet ook niet zeker of de bedreigingen nadien per telefoon ook maar enige link hadden met A.S. en/of de vier personen die hem vergezelden op één van zijn bezoeken (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 18, gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 16). Er kunnen dan ook ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de (zwaarwichtigheid van de) dreigingen die A.S. uitte ten aanzien van verzoeker omdat hij weigerde in te gaan op het jobvoorstel, gezien A.S. hem vervolgens, hoewel verzoeker niet terugkwam op zijn weigering om op het jobvoorstel in te gaan, volledig met rust liet. Indien deze dreigementen daadwerkelijk werden geuit en indien verzoeker deze dreigementen als zwaarwichtig beschouwde, valt verzoekers gedrag waarbij hij na 20 april 2011 en dit tot 20 september 2011 gewoon verder op hetzelfde adres blijft wonen, zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting, niet te rijmen met de door hem naar voren gebrachte vrees voor vervolging.

Ook het feit dat verzoeker de dreigementen die de Taliban telefonisch uitte waarbij ze hem vroegen/opdroegen te stoppen met werken, blijkbaar wel serieus nam en stopte met werken voor het bedrijf, valt niet te rijmen met het feit dat verzoeker, hoewel de telefonische dreigingen verder gingen, na zijn ontslag in juli 2011 nog ongeveer 2 maanden op hetzelfde adres blijft wonen en een nieuwe job zoekt bij of gelinkt aan de overheid, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8. Verzoekers handelen ten tijde van de beweerde bedreigingen van de Taliban, staat, zo stelt de Raad dan ook vast, in schril contrast met zijn beweerde vrees jegens de Taliban en is, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, niet het gedrag van iemand die een concrete reden heeft om te vrezen voor zijn leven en geen andere uitweg ziet dan zijn land van herkomst hiervoor te verlaten.

Immers, ondanks de vele doodsbedreigingen aan zijn adres, eerst verbaal van A.S. en nadien telefonisch, bleef verzoeker gewoon alle tijd thuis wonen. Pas nadat hij herhaaldelijk en meermaals op korte tijd omwille van zijn werkzaamheden voor buitenlanders telefonisch met de dood was bedreigd, dreigementen die hij allemaal in de wind sloeg door gewoon verder te werken zonder enige voorzorgsmaatregel te nemen, besliste hij pas om met zijn werk bij NSSL te stoppen, en dit in juli 2011, zoals blijkt uit het door hem neergelegde document (administratief dossier, stuk 20: documenten, stuk 3). Wanneer nadien de dreigetelefoons evenwel bleven aanhouden, nam hij geen (extra) maatregelen om

zichzelf te beschermen. Integendeel zelfs, verzoeker ging vervolgens voor een job bij de overheid solliciteren, wat op zich al, daargelaten de problemen die hij al kende, erg risicovol is aangezien, zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de Taliban sterk gekant is tegen en het vaak gemunt heeft op mensen die bij of met de overheid samenwerken. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat hij nooit voor de overheid zou gaan werken, dat het project waarvoor hij ging solliciteren een privaat project betrof en de overheid gewoon eigenaar was van de grond waarop een zakenman de fabriek wou plaatsen, en dat er geen verdere link was met de overheid zodat het verkeer is hem (in de bestreden beslissing) als een "ambtenaar" of "samenwerkend met de overheid" te aanzien, wijst de Raad erop dat hij eerder aan de commissaris-generaal verklaarde dat nadat hij bij NSSL ontslag had genomen, "iemand die" hij "kende zij (...) dat er een job was bij de overheid" en hij op "zoek" ging "naar dat werk", dat het "een gezamenlijk project van overheid en zakenman" was en dat ze "iemand nodig" hadden die "kon superviseren en dan een rapport neerleggen bij de overheid of die zakenman" (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 17 en 18). Het feit dat verzoeker een job wou gaan uitoefenen bij of gelinkt aan de overheid, dit ongeacht de grootte van die link, valt moeilijk te rijmen met, doch staat geheel haaks op zijn verklaarde vrees jegens de Taliban. Bij een dergelijke betrekking kan men immers, zo weze herhaald, een risico lopen op problemen met de Taliban, en verzoeker zou voordien al zo beweert hij althans, vele ernstige problemen met hen hebben gekend en meermaals door hen met de dood zijn bedreigd, net omwille van zijn werk, zodat de commissaris-generaal dan ook terecht kon stellen dat dit niet het gedrag is van iemand die een concrete reden heeft om te vrezen voor zijn leven omwille van zijn professionele activiteiten en een verder leven in Afghanistan onmogelijk acht.

Hoewel A.S., die hem enkele malen thuis een bezoekje bracht -eenmaal in het gezelschap van vier andere Talibs-, en met hem vele andere Talibs verzoeker en zijn familie goed wisten wonen, hetgeen ook blijkt uit het feit dat de maanden na zijn vlucht telkens andere personen van de Taliban bij zijn vader naar hem kwamen informeren, en ondanks de vele doodsbedreigingen in de eerste plaats aan zijn adres en daarnaast ook aan zijn familie, bleven verzoeker en zijn vader ten tijde van de beweerde problemen met de Taliban steeds op dezelfde plaats in Kabul wonen, met name in Khair Khana, waar zijn vader zelfs en ondanks de vele bezoeken van de Taliban nog steeds zou wonen. Verzoeker en zijn vader dachten er klaarblijkelijk niet aan om te verhuizen om alzo mogelijks te ontsnappen aan de problemen met de Taliban. Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt nochtans dat hun gezin eerder in het verleden al op verschillende plaatsen in Kabul had gewoond, o.a. in Shahr-i-Naw en Kart-i-Parwan, en dat zij in die genoemde wijken in de grote hoofdstad van Afghanistan, met thans enkele miljoenen inwoners, en ook elders in Afghanistan familie hebben wonen (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 3 en 20). Toch kwam het klaarblijkelijk, zo weze herhaald, niet in hen op om elders hun toevlucht te zoeken in de hoop alzo aan de problemen met de Taliban te ontkomen.

Verzoeker liet, in tegenstelling tot zijn vader die na verzoekers vertrek en de vele beweerde bezoekjes van de Taliban bij hen thuis bij de autoriteiten een klacht indiende, geheel na de Afghaanse autoriteiten om hulp en/of bescherming te vragen. Hij maakte bij hen nooit melding van zijn problemen met de Taliban en liet ook de Amerikaanse strijdkrachten, voor wie hij nochtans lange tijd en op regelmatige basis werkte, geheel in het ongewisse van de vele dreigementen die hij ontving (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 20). Verzoeker verklaarde dienaangaande aan de commissaris-generaal dat A.S. er mee dreigde dat wanneer hij naar de politie zou stappen, de vier Talibs die hij eens mee op bezoek bij hem thuis had genomen hem goed wisten wonen en hem en zijn familie onder handen zouden nemen (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 16 en gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 15). Een verhuis binnen de hoofdstad of naar elders in Afghanistan had dienaangaande soelaas kunnen bieden, alvast tijdelijk en minstens met betrekking tot de mogelijkheid om de problemen aan te kaarten. Verzoeker dacht hier klaarblijkelijk niet aan, doch bleef al die tijd gewoon op hetzelfde, voor de Taliban welbekende adres wonen. Verzoekers handelen ten tijde van de beweerde dreigementen van de Taliban staat dan ook, zo weze herhaald, volledig haaks op zijn beweerde vrees jegens die groepering. Het is, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, niet het gedrag van iemand die om een concrete en gegronde reden voor zijn leven vreest en hierdoor verder leven in zijn land onmogelijk acht.

2.9. De Raad acht verzoekers asielrelaas om voorgaande redenen niet aannemelijk of geloofwaardig.

De motieven betreffende de documenten die door verzoeker tijdens zijn asielprocedure voorgelegd werden, worden door verzoeker niet betwist, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

2.10. Verzoekers huidige kritiek op de tolk die tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 december 2012 optrad, wijzigt niets aan de ongeloofwaardigheid van zijn asielverklaringen en kan bovendien niet worden bijgetreden. Immers, ofschoon hij die tolk een paar keer corrigeerde, maakte

verzoeker tijdens dat gehoor, zo stelt de Raad vast, geen gewag van eventuele (grote/zwaarwichtige) vertalings- of tolkenproblemen of andere eventuele onregelmatigheden. Verzoeker gaf bij aanvang van het betreffende gehoor aan de tolk goed te begrijpen, verklaarde ook op het einde van het gehoor, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, dat hij de tolk goed had verstaan en “*verontschuldigde*” zich zelfs voor het feit dat hij “*tijdens het interview tussenkwam en op sommige vragen rechtstreeks antwoordde*” (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 21). Hij gaf op het einde van het gehoor aan alle vragen goed te hebben begrepen en had, toen de commissaris-generaal hem hier uitdrukkelijk naar vroeg, geen opmerkingen of vragen en niets toe te voegen (*Ibid.*, p. 22). Toen de commissaris-generaal verzoeker bij aanvang van zijn tweede en laatste gehoor op het Commissariaat-generaal op 14 januari 2013 uitdrukkelijk de vraag stelde of hij nog zaken wenste op te merken in verband met zijn eerdere, eerste gehoor aldaar, antwoordde deze kort ontkennend “*nee*” (gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 2). Hij liet also volledig na eventuele problemen en/of onregelmatigheden met betrekking tot de tolk en diens vertaling tijdens het eerste verhoor aan te kaarten.

Noch tijdens of na afloop van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 december 2012, noch tijdens zijn tweede gehoor aldaar maakte hij enige opmerking over het feit dat er tijdens het eerste verhoor vanuit het Dari naar het Engels werd vertaald en vervolgens vanuit het Engels naar het Nederlands. Hij formuleerde, en zijn advocaat die hem bijstond deed dit na afloop van het gehoor evenmin, geen enkele bemerking of kritiek op die dubbele vertaling, laat staan op het feit dat, zo beweert hij thans op een zeer vage en algemene wijze -hij haalt immers geen enkel concreet voorbeeld aan-, hierdoor gevoeligheden in zijn uitdrukkingen en verklaringen verloren zouden zijn gegaan. Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek dienaangaande is dan ook geenszins ernstig.

In de mate dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal de tolk met betrekking tot een van zijn verklaringen corrigeerde, hadden deze kleine correcties, net als zijn kritiek dienaangaande thans in zijn verzoekschrift, geen enkele betrekking op de *modus operandi* van de Taliban, noch op zijn handelen ten tijde van de beweerde dreigementen van de Taliban, doch wel op het feit of enkele documenten die zijn familie hem opstuurde aan een vriend, dan wel een kennis van zijn broer werden bezorgd, het gegeven dat hij het vertrek van A.S. naar Pakistan niet van zijn vrienden, maar wel van de burens van laatstgenoemde zou hebben vernomen en voorts op het beschrijven van de binnen- en buitenkant van de militaire kampen die hij voor zijn werk bezocht en op de door de tolk gemaakte schets/tekening hiervan (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 4, 11, 15 en 21). Deze eventuele kleine onregelmatigheden doen dan ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen inzake de buitensporige dreigementen van de Taliban en verzoekers handelen ten tijde van die beweerde bedreigingen, vaststellingen welke de Raad, zo weze herhaald, tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas doen besluiten.

2.11. In zoverre verzoeker lijkt aan te voeren een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van het behoren tot een sociale groep – stellend dat hij een hoger opgeleide is die samenwerkt met de buitenlandse troepen en gekant is tegen de denkbeelden van de Taliban- benadrukt de Raad dat een sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin niet louter gedefinieerd kan worden op basis van het ingeroepen vluchtmotief en herhaalt hij dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof wordt gehecht. Het desgevallend behoren tot een bepaalde groep wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Bovendien is verzoeker blijkens de aanbevelingsbrief van NSSL die hij neerlegde, reeds sinds juli 2011, oftewel inmiddels twee jaar, niet meer werkzaam voor de buitenlandse troepen.

2.12. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.13. Gelet op het ongelooftwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielaanvallen, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielaanvaller (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

2.16. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 21, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

“Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghaanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma’s.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bomaanslagen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er in Kabul geen sprake is van willekeurig geweld.

Verzoeker oppert thans op zeer algemene wijze dat de informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Kabul niet accuraat is, doch hij toont dit niet in het minst met concrete gegevens aan. Hij verwijst naar vier 'incidenten' in een periode van nauwelijks tweeënhalve maand waarbij hij van zeer nabij getuige was van dodelijk geweld. Verzoeker laat echter na deze incidenten te preciseren, noch staft hij de incidenten met stukken dienaangaande. In zoverre verzoeker zou verwijzen naar de 'incidenten' die hij tijdens zijn horen aanhaalde op het Commissariaat-generaal, blijkt uit de gehoorverslagen van 3 december 2012 en 14 januari 2013 dat verzoeker zich beperkte tot zeer algemene beschrijvingen van de incidenten, zonder een exacte datumbepaling (gehoorverslag CGVS 3 december 2012, p. 16-17 en gehoorverslag CGVS 14 januari 2013, p. 16). Zoals gesteld laat verzoeker na om deze verklaringen betreffende incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in de maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in zijn omgeving in Kabul, noch tijdens zijn asielpprocedure, noch bij het indienen van zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting, te staven met bewijsstukken/documenten.

Hij brengt aldus geen concrete elementen aan die voormelde evaluatie van de situatie aldaar in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kunnen stellen. De door hem ter zitting neergelegde USB-stick waarop volgens hem informatie omtrent de situatie in Kabul zou staan, is, zo stelt de Raad vast, leeg. Ze bevat geen enkele informatie en doet dan ook op generlei wijze afbreuk aan voormelde informatie omtrent en evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul in het licht van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

2.17. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER